

Διαβάστε τι γράφει για τον όρο «Μακεδονία» η εγγονή του Τίτο.

Γράφει η **DR SVETLANA BROZ ***

*Η Σβετλάννα Μπροζ, εγγονή του Γιόσιπ Μπροζ Τίτο, γεννήθηκε στο Βελιγράδι και είναι συγγραφέας του βιβλίου «Good People in an Evil Time». Είναι ιδρύτρια και διευθύντρια από το 2001 της MKO GARIWO (Gardens of the Righteous Worldwide).

Αξίζει να το διαβάσουμε όλοι, αλλά ιδιαίτερα οι

[ηττοπαθείς](#)

ανάμεσά μας.

Στη φωτογραφία βλέπουμε την κεντρική πλατεία των Σκοπίων με ένα τεράστιο, επιβλητικό άγαλμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Έλληνα στρατηλάτη με το ελληνικό όνομα, που μιλούσε ελληνικά, ήταν μαθητής του Αριστοτέλη, αδελφός της Θεσσαλονίκης, υιός του Φιλίππου και της Ολυμπιάδας, νικητής των Ολυμπιακών Αγώνων των Ελλήνων, στρατηγός «όλων των Ελλήνων πλην Λακεδαιμονίων», επέκτεινε τον Ελληνικό πολιτισμό μέχρι την Περσία και την Ινδία δημιουργώντας τους Ελληνιστικούς Χρόνους και κάνοντας την ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό πολιτισμό κυρίαρχο στον κόσμο και που έζησε 1000 (χίλια) χρόνια πριν κατέβουν τα πρώτα Σλαβικά φύλα στην Βαλκανική χερσόνησο.

=====

5 Ιανουαρίου 2017. Η Καθημερινή δημοσιεύει στα αγγλικά και στα ελληνικά ένα άρθρο της Κροάτισσας εγγονής του Τίτο για το ζήτημα της ονομασίας των Σκοπίων.

Ο όρος «Μακεδονία» δεν λειτουργεί

Παρότι ο παππούς μου, Γιόζιπ Μπρόζ Τίτο, έδωσε το όνομα «Μακεδονία» σε μία από τις έξι δημοκρατίες που συνιστούσαν τη Γιουγκοσλαβία, είναι ξεκάθαρο ότι αυτή η κίνηση δεν είχε σκοπό να δημιουργήσει αλυτρωτικές διεκδικήσεις προς τις γειτονικές χώρες, με τις οποίες η Γιουγκοσλαβία ανέπτυξε φιλικές σχέσεις και γόνιμη συνεργασία.

Επί πολλά χρόνια, οι αρχές των Σκοπίων παρουσιάζαν χάρτες της «Μεγάλης Μακεδονίας», επεκτείνοντας «τα γεωγραφικά και εθνοτικά σύνορα της» στη Βουλγαρία, την Αλβανία και την Ελλάδα. Είναι αυτό το μοντέλο της περιφερειακής συνεργασίας που οι φίλοι μας στα Σκόπια διακηρύττουν, ότι θα ακολουθήσουν;

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, τα Ηνωμένα Έθνη και η διεθνής κοινότητα έχουν επενδύσει σημαντικό πολιτικό και οικονομικό κεφάλαιο και έχουν καταβάλει μεγάλες προσπάθειες όσον αφορά την ειρήνευση και τη διατήρηση της ειρήνης στην πρώην Γιουγκοσλαβία και την ανθρωπιστική βοήθεια στα Βαλκάνια. Αυτό δεν ήταν μάταιο. Είναι προφανές ότι οι διεθνής κοινότητα επιδιώκει ένα κλίμα σταθερότητας, συνεργασίας και συγκατάθεσης, σε μία περιοχή, όπου το μέλλον είναι συνδεδεμένο με την ανάπτυξη.

Όπως είναι ευρέως γνωστό, σύμφωνα με την Απόφαση 817/1993 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, η χώρα έγινε δεκτή ως μέλος των Ηνωμένων Εθνών, λαμβάνοντας προσωρινά την ονομασία «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας», εν αναμονή της επίλυσης των διαφορών σχετικά με το όνομα της.

Επιπλέον, το Συμβούλιο Ασφαλείας, στην Απόφαση 845/1993, παρακίνησε «τις δύο πλευρές (την Ελλάδα και την ΠΓΔΜ) να συνεχίσουν τις προσπάθειες τους κάτω από την αιγίδα του γενικού γραμματέα, ώστε να φτάσουν σε μία ταχεία επίλυση των εκκρεμών ζητημάτων». Η διαπραγματεύσεις για αυτή την επίλυση είναι ακόμα σε εξέλιξη, με τη διευκόλυνση του ειδικού αντιπροσώπου του ΟΗΕ για το θέμα, Μάθιου Νίμιτς.

Η αποδοχή της εισόδου στον ΟΗΕ κάτω από την προσωρινή διεθνή ονομασία «ΠΓΔΜ» και η αποδοχή της διαδικασίας «για συνέχιση των προσπαθειών υπό την αιγίδα του γενικού γραμματέα προς μία ταχεία επίλυση» των διαφορών στο ζήτημα της ονομασίας, και παράλληλα η συνέχιση της χρήσης του «συνταγματικού» ονόματος «Μακεδονία» – το οποίο δεν έχει γίνει δεκτό από τον ΟΗΕ! – συνιστά όχι μόνο εξαπάτηση και προσβολή προς τον διεθνή οργανισμό, αλλά και απόδειξη ότι

θεωρούν τους εαυτούς τους «έξυπνους» και όλους τους άλλους «ηλίθιους».

Θα ήθελα να θέσω στο τραπέζι ένα απλό ερώτημα: Αν παρουσιάσεις σε κάποιον έναν χάρτη, ο οποίος παραβιάζει την εδαφική του ακεραιότητα, τι θα περίμενες να κάνει; Να δεχτεί τις προτάσεις σου; Θα ήταν κάτι τέτοιο δυνατό;

Από τη στιγμή που οι χάρτες της «Μεγάλης Μακεδονίας» και η σχετική αλυτρωτική πολιτική βασίζονται και απορρέουν από το ζήτημα της ονομασίας, δηλαδή τον όρο «Μακεδονία», είναι ξεκάθαρο πως αυτό ο όρος δεν μπορεί να δουλέψει.

Σε μία συνέντευξη πριν από δύο χρόνια, υπογράμμισα πως «η πολιτική του Τίτο για μένα ήταν ξεκάθαρη: Ποτέ του δεν θα φλέρταρε με την ιδέα να επιμείνει στον όνομα "Μακεδονία". Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι πολιτικοί των Σκοπίων υπήρξαν τόσο πεισματάρηδες στον ΟΗΕ ή οπουδήποτε αλλού, αντί να βρουν ένα λογικό διακριτό σημείο μεταξύ αυτής της γεωγραφικής περιοχής της Ελλάδας και του νέου κράτους τους.

Η πολιτική τους δεν ήταν συνετή, γιατί δεν έκαναν καμία προσπάθεια να βρουν λύση μαζί με την Ελλάδα. Όχι, ο παππούς μου ποτε δεν θα επέμενε σε κάτι τέτοιο.

Ανεξάρτητα από οποιαδήποτε θεώρηση σχετικά με τις ιστορικές ρίζες ή τους ιστορικούς ισχυρισμούς, σε αυτή την περίπτωση, κατανοούμε ότι βρισκόμαστε σε διαπραγματεύσεις στο πλαίσιο του ΟΗΕ από το 1993. Με όλο τον σεβασμό και την εγκάρδια φιλία μας προς τους φίλους μας στα Σκόπια, όταν βρισκόμαστε σε ένα πλαίσιο διαπραγματεύσεων, δεν μπορούμε να πούμε «εμμένουμε στο όνομα Μακεδονία και δεν συζητάμε τίποτα άλλο».

Το να καταστήσουμε σαφές τι δεν μπορούμε να δεχτούμε σε μία διαπραγμάτευση, προσφέρει ενδείξεις για τους γενικότερους στόχους μας. Αποκλείει ένα συγκεκριμένο πεδίο συζήτησης, όμως

αφήνει όλα τα υπόλοιπα ανοιχτά.

Παρ' όλα αυτά, το να ξεκαθαρίζουμε αποκλειστικά το τι θέλουμε, να εμμένουμε σε αυτό, και να μην κινούμαστε ούτε ένα χιλιοστό στα δεξιά ή τα αριστερά, η συμπεριφορά αυτή δεν είναι η αρχή αλλά το τέλος των διαπραγματεύσεων.

Ο όρος «Μακεδονία» χρησιμοποιούταν πάντα για μία ευρύτερη γεωγραφική περιοχή, το 51% της οποίας ανήκει στην Ελλάδα, το 38% στην ΠΓΔΜ και το 9% στη Βουλγαρία. Επομένως, θα ήταν παράλογο, από την πλευρά των Σκοπίων, να επιμένουν στη χρήση του όρου «Μακεδονία» σε αποκλειστική βάση. Θα ήθελα λοιπόν η ηγεσία στα Σκόπια να δώσει τον καλύτερο της εαυτό και να βρει λύση.

Στους αρχαίους χρόνους, οι κάτοικοι της περιοχής της Μακεδονίας δόξαζαν τους ίδιους θεούς με τους Έλληνες, μιλούσαν την ελληνική γλώσσα και συμμετείχαν στους Ολυμπιακούς Αγώνες, ένα προνόμιο που ήταν κατοχυρωμένο μόνο για τους Έλληνες.

Όλοι οι φιλόσοφοι και οι συγγραφείς από την περιοχή της Μακεδονίας, συμπεριλαμβανομένου του Αριστοτέλη, έγραφαν στα ελληνικά.

Ο Μέγας Αλέξανδρος ο Μακεδόνας, ή όπως αλλιώς επιθυμούμε να τον αποκαλούμε, δεν διέδωσε την «μακεδονική» γλώσσα αλλά τον ελληνικό πολιτισμό και την ελληνική γλώσσα.

Αν κάποιος έχει κάποια διαφορετική οπτική για την ιστορία, αυτό είναι ακαδημαϊκό ζήτημα, όχι πολιτικό. Αφήστε το στους ακαδημαϊκούς.

Τόσο τις περασμένες δεκαετίες, όσο και πρόσφατα, έχουμε ακούσει επανειλημμένα για την «Μεγάλη Μακεδονία», τη «Μεγάλη Σερβία», τη «Μεγάλη Κροατία», τη «Μεγάλη Αλβανία», καθώς και άλλες εθνικιστικές κραυγές. Πραγματικά, πρόκειται για πολλά «Μεγάλα» κράτη σε έναν τόσο μικρό γεωγραφικό χώρο!

Το όνειρο μου είναι να δω όλες τις δημοκρατίες που συνιστούσαν την πρώην Γιουγκοσλαβία να προοδεύουν και να αναπτύσσονται, κάτι το οποίο αναμφισβήτητα θα ενισχυθεί από την ένταξη τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ. Πιστεύω, πως ο Μάθιου Νίμιτς ήταν απολύτως σωστός όταν ισχυρίστηκε ότι «ήρθε η ώρα να βρεθεί η λύση για την ονομασία».

*Η Σβετλάννα Μπροζ, εγγονή του Γιόζιπ Μπροζ Τίτο, γεννήθηκε στο Βελιγράδι και είναι συγγραφέας του βιβλίου «Good People in an Evil Time». Είναι ιδρύτρια και διευθύντρια από το 2001 της ΜΚΟ GARIWO (Gardens of the Righteous Worldwide).

Το άρθρο δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στην [αγγλόφωνη έκδοση της Καθημερινής](#)

09.01.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/